

Ali Anica gre dalje.

Že je doma. In »mamica! mamica!« razlega se po hiši.

Ali ni bilo odgovora.

V sobi nikogar. Anice se polasti nepopisen strah.

»Mamica!« in solze se vlijejo deklici scurkoma polici.

Vse preišče od kleti do podstrehe ali nikogar ni —.

»Mamica!« zakliče še jedenkrat obupno.

Ta hip se začuje zunaj topot konjskih kopit in krik neznanih glasov. Bili so Turki.

Vsa prestrašena, obupana in zmešana vsled izgube mamice, skoči Anica iz hiše misleč ubežati.

Ali pogled na te divje obraze jo omami, kakor bajè omami kača-klopotača ptico pevko. Obstala je drhteč groze.

In hladnokrvno je vzdignil krvoločan Turek svojo sabljo nad nedolžnim dekletom in trenutek pozneje ni bilo več Anice — — —

Dala je življenje za svojo mater.

P. D.

V kletki.

Drobni ptiček, to te žali,
Da si v kletki tu zaprt;
Bratec tvoj na jugu hvali
V pesmi lepi senčni vrt.

Pa ne toži mi, saj tebi
Hudega nič ne želim,
Ljubim te in rad pri sebi
Vidim te, zaté skrbim.

Rad poletel bi na plano,
Letal ti iz kraja v kraj,
Toda v sužnost zakovano
Tebi je življenje zdaj.

Pesmi bom učil te peti,
Kar najlepših pôjem jaz,
Ti jih pel boš, ko po sveti
Petje vzame zimski mraz.

Skupaj bova radovala
V sobi se in zrla v svet
In takó lahko čakala,
Da pomlad prostost dá spet.

— 2 —

